

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 170/2026
18.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Мирољуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Ивана Ћаловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К бр.7/2025 од 23.05.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 505/25 од 20.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 18. фебруара 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Ивана Ћаловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К бр.7/2025 од 23.05.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 505/25 од 20.10.2025. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К бр.7/2025 од 23.05.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. Кривичног законика, за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и новчана казна у износу од 30.000,00 динара и једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ, за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и новчана казна у износу од 50.000,00 динара, те је окривљена применом одредаба члана 60. КЗ осуђена на јединствену казну затвора у трајању од десет месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљена издржавати у просторијама у којима станује, уз електронски надзор, с тим што не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, те на јединствену новчану казну у износу од 80.000,00 динара коју је дужна да плати буџету Републике Србије у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што уколико ову казну не уплати у року од 30 дана, иста ће бити

заменења казном затвора тако што ће се сваких 1.000,00 динара новчане казне заменити са по једним даном затвора.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да на име паушала суду плати износ од 12.000,00 динара у року од 15 дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 505/25 од 20.10.2025. године, одбијена је као неосновна жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Сјеници К бр.7/2025 од 23.05.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Иван Ћаловић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да буде обавештен о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Указујући на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву наводи да кривично дело из члана 219а КЗ представља бланкетно кривично дело, те да се из изреке правноснажне пресуде не види противправност радњи окривљене, јер нигде није наведено које је бланкетне норме прекршила, нити је наведено да је поступила супротно Закону о планирању и изградњи. С тим у вези, у захтеву се истиче и да у конкретном случају недостају сви елементи предметних кривичних дела, обзиром да за кривична дела из члана 219а КЗ одговара искључиво инвеститор, а окривљена није била инвеститор, да се може односити само на објект који се гради, док предметни објект постоји преко 30 година, те да је грађевинска инспекција донела решења о обустави грађевинских радова које никад није уручено примаоцу, па се исто не може сматрати правноснажним, па у радњама окривљене не стоје битни елементи кривичних дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. и из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ, већ елементи прекршаја из члана 208а став 2. Закона о планирању и изградњи.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да правноснажним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ чини лице које је инвеститор или одговорно лице у правном лицу које је инвеститор објекта који се гради без грађевинске дозволе. У ставу 3. истог члана, прописано је кажњавање лица из става 1. и 2. овог члана које настави започету градњу када је издато решење о обустави радова.

Према стању у списима предмета, окривљена АА је у време и на месту описаним у изреци првостепене пресуде, способна да схвати значај свога дела и управља својим поступцима, те свесна кривичног дела које чини и хтела његово извршење и наступање забрањене последице, започела изградњу објекта у својству инвеститора на катастарској парцели број ... КО ... у улици ..., тако што је претходно извршила рушење два дрвена бочна зида према улици ... и рушење зида према улици ..., те извршила зидање зидова од тврдог материјала висине око 1,2м, а након пар дана, иако је издато решење о обустави радова бр.356-11/2023 од 21.07.2023. године наставила је започету градњу тако што је сазидала спрат на раније постављеној бетонској плочи.

У описаним радњама окривљене АА, по оцени овога суда, стоје сви битни елементи једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. и једног кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ, због којих је правноснажном пресудом оглашена кривом, и то како субјективна, тако и објективна обележја, обзиром да је окривљена започела изградњу објекта на катастарској парцели број ... КО ..., у својству инвеститора, а затим, иако јој је издато решење о обустави радова наставила започету градњу тако што је сазидала спрат на раније постављеној бетонској плочи.

Стога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене којима се указује да су нижестепеним пресудама учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, те да у њеним радњама не стоје битни елементи предметних кривичних дела, већ елементи прекршаја из члана 208а став 2. Закона о планирању и изградњи, па је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, у осталом делу захтева бранилац указује на повреду одредаба члана 451. став 1. ЗКП и члана 460. став 1. ЗКП у односу на другостепену пресуду, па како наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају законске разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Врховни суд је одбацио захтев за заштиту законитости и у делу у којем се односи на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, обзиром да бранилац у образложењу захтева ниједном речју не образлаже у чему се ова повреда закона

конкретно састоји, па поднети захтев у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен и због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Којић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић